

SF

Allen L. Wold

DRAKONO LOBIS

Knygute.lt

Allen L. Wold

DRAKONO LOBIS

Mokslinis-fantastinis romanas

Tolimojo kosmoso pakraštyje
skrieja paslaptinga Koltrio planeta
- vienintelė saugi vieta visos
Galaktikos nusikaltėliams. Čia jų
nepasiekia net negailestinga
Federacijos Saugumo tarnybos
ranka. Be to, Koltryje pilna
žlugusių nežemiškų civilizacijų
artefaktų, tarp kurių
vaivorykštiniai drakonai - jokia
retenybė...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ

Allen L. Wold - JEWELS OF THE DRAGON

New York, Ace books, 1986

Copyright © by Allen L. Wold, 1986

Cover art Copyright © by Michael Whelan, 1990

Vertimas į lietuvių kalbą:

© leidykla "Eridanas", 1998

© leidykla Knygute.lt, 2017

*Kaip ir visada - Dianai, geriausiai
mano kritikui, bet labiausiai
- mano tėvo atminimui*

PIRMAS SKYRIUS

1

Koltris buvo vienintelė planeta, besisukanti aplink tuo pačiu vardu vadinamą žvaigždę, spindinčią tuose tolimuose Federacijos pakraščiuose.

Kitapus Koltrio, už Federacijos ribų, driekėsi Pusmėnulio Spiečių, Raaso Anarchijos, Abogarno Hegemonijos ir kitų, mažiau žinomų, politinių sąjungų įtakos sferos. O šioje pusėje, priešais Koltrį, nebuvo nieko, išskyrus tuštumą, skiriančią tą spiralinę galaktikos šaką nuo kitos. Tenykštės žvaigždžių sistemos buvo negausios ir išsidėsčiusios taip toli viena nuo kitos, kad jų įsavinimas atrodė netikslingas.

Dėl to orbitinė Koltrio stotis buvo gana nedidelė. Ji drauge su planeta sukosi geostacionarinė orbita, trisdešimt trijų tūkstančių kilometrų aukštyje nuo paviršiaus. Stotyje gyveno

maždaug šimtas tūkstančių žmonių; vieni jų užsiiminėjo planetos valdymu ir išorine prekyba, kiti sprendė pačios stoties gyvybės užtikrinimo bei buities klausimus. Stoties diena ir naktis priklausė nuo to, virš kokios planetos paviršiaus dalies ji "kybojo". Kai stotis pasiekdavo Koltrio šešėlį, prasidėdavo naktis.

O dabar artėjo vidurdienis. Rikardas Bretas, dvidešimt šešerių metų amžiaus, skaičiuojant Žemės laiku, stabtelėjo prie stoties direktoriaus durų. Jis buvo aukštas, nuostabiai proporcingai sudėtas ir judėjo gracingai it katė. Daugelis tą lėtą jo graciją klaidingai laikė apatiško charakterio bruožu. Tamsiaodžio, tamsiaplaukio Breto negalėjai vadinti gražuoliu, o jo drabužiai, kadaise puošnūs ir rafinuoti, dabar atrodė gerokai aptriušę.

Minutėlę lukterėjęs, Rikardas ištiesė ranką ir prilietė spynos mygtuką, įmontuotą sienoje prie durų. Šios be garso slystelėjo į šalį, ir jis įėjo.

Kabinetas nepasižymėjo įspūdingu dydžiu. Pats direktorius sėdėjo, palinkęs prie kelių monitorių ekranų, išdėstytų nedidelio rašomojo stalo paviršiuje. Užrašas varinėje lentelėje, prisuktoje prie išorinio stalo skydo, skelbė, kad direktorius vardu Antonas Solvėjus.

Siena už Solvėjaus nugaros buvo nukabinėta skiriamaisiais raštais ir įvairiausiais sertifikatais. Vietoje kairiosios kabineto sienos plytėjo milžiniškas iliuminatorius, žvelgiantis į kerinčią kosmoso gelmę. Viename iliuminatoriaus kampe truputį neįprastu rakursu švytėjo Paukščių Tako juosta. Priešingoje sienoje, abipus nedidelių durų (už jų buvo asmeninio naudojimo patalpa), buvo sumontuota ryšio įranga ir lentynos su dalykine dokumentacija.

Prieš pakeldamas galvą, Solvėjus spustelėjo kelis mygtukus, ir dalis ekranų užgeso. Direktorius buvo nedidelio ūgio, bet tvirtai suręstas, truputį praretėjusius plaukus dabino ankstyva šarma. Iš pažiūros jis atrodė keturiasdešimties - visiškai jaunas, matuojant dabartiniais matais, kai vidutinė gyvenimo trukmė siekė du šimtus metų.

Solvėjus pakilo ir ištiesė Bretui ranką. Pirmais įspūdis pasirodė besąs teisingas - Rikardas buvo visa galva aukštesnis už direktorių.

- Sveiki atvykę į Koltrio stotį, misterai Bretai, - pratarė Solvėjus, spausdamas ištiestą atvykėlio ranką. Paskui mostelėjo į kėdę ir tęsė: - Kuo galiu būti naudingas?

- O, tai visiškai nedidelė problemėlė, pone direktoriau, - atsakė Rikardas, stengdamasis

patogiau įsitaisyti ant kietos kėdės.

- Man labai nepatogu gaišinti jūsų laiką, bet aš tiesiog nežinau, į ką kreiptis. Man labai reikia pakliūti į Koltrį, bet nė nenumanau, kaip tai padaryti.

Solvėjus nustebejęs atsilošė kėdėje.

- Dieve mielaširdingas, bet kokių gi reikalų jūs galite turėti planetos paviršiuje?

- Aš stengiuosi surasti savo tėvą. Man pavyko atsekti visą jo kelią nuo Pelgreino iki Koltrio. Tam sugaišau dvejus metus.

- Ir jūs manote, kad jis nusileido paviršium?

- Taip. Mano tėvas labai metodiškas žmogus. Kiekvienoje iš maždaug šešiasdešimties aplankytų planetų jo veiksmų eiga buvo tokia pati. Atvykęs į planetą, jis pirmiausiai aplankydavo Centrinį universitetą, jei tik toks būdavo, ir pačius reikšmingiausius muziejus. Be to, jis visuomet užeidavo į kalnakasybos pramonės bei mineralinių resursų įsavinimo Valdybas. Koltrio paviršiuje yra kalnakasybos pramonės Valdyba, vadinasi, užbaigęs savo reikalus stotyje, jis leidosi tenai.

Solvėjus subarbeno pirštais į stalą.

- Kada būtent jis čia lankėsi?

- Bijau, kad gana seniai. Savo gimtuosius

namus tėvas apleido prieš trylika metų. Anot tarnybinių jūsų ataskaitų, čia jis pasirodė dve-
jais metais vėliau.

- Ir, praėjus vienuolikai metų, jums pavyko atsekti visą jo kelią? Neįtikėtina. Bet tokios rūšies tarnybinės ataskaitos yra įslaptintos ir neprieinamos visuomenei. Kaipgi jūs galėjote jomis pasinaudoti?

- Aš akredituotas Pelgreino universitete kaip istorijos specialistas. Mokslinio laipsnio gynimas buvo viena iš priežasčių, dėl kurių aš pasivėlinau pradėti tėvo paieškas.

- Suprantu. Ir jūs suradote tėvo pavardę sąrašė tu, kurie leidosi į Koltrio paviršių?

- Ne. Bet aš neradau jo vardo nei apleidusių planetinę sistemą, nei mirusių, nei nūnai čionai gyvenančių sąrašuose. Įvertindamas tėvo susidomėjimą kalnakasybos pramonės reikais, darau išvadą, jog vienintelė vieta, kurioje derėtų jo ieškoti, - tai pati planeta.

- Suprantu. - Solvėjus kažkodėl atrodė susirūpinęs. - Tai išties logiška išvada. Aš labai norėčiau jums padėti, bet nieko negaliu padaryti.

Minutėlę patylėjęs, Rikardas paklausė:

- Tai gal galėtumėt patarti, į ką man kreiptis?

Jei tam prireiks specialaus valtelinio reiso, aš su malonumu apmokėsiu visas išlaidas.

- Ne, - atsakė Solvėjus, - aš norėjau pasakyti, kad jūs negalite nusileisti paviršiun.

- Bet kodėl? - Rikardas pasistengė, kad jo balse nesuskambėtų nieko, išskyrus visiškai natūralią nuostabą.

- Jūs neturite atitinkamo leidimo.

Rikardas atsiduso - tai ne pirmas kartas, kai tenka susidurti su įvairaus plauko biurokratais. Jis išsitraukė iš kišenės piniginę, išėmė iš jos akreditacinę Pelgreino universiteto istoriko kortelę ir įteikė ją Solvėjui. Ta kortelė jau ne kartą jam padėjo, atverdama kelius į tokias vietas, kuriose, daugelio manymu, jam visiškai nebuvo ką veikti. Solvėjus atidžiai perskaitė dokumentą, kruopščiai išstudijavo holografines jo paviršiaus atžymas ir galiausiai kyštelėjo jį į identifikatoriaus plyšį, esantį čia pat, stalviršyje.

- Manau, šito pakaks? - pasidomėjo Rikardas.

- Šito pakaktų bet kokioje kitoje vietoje, tik ne čia, - grąžindamas kortelę, atsakė Solvėjus.

- Žinoma, jūs galite naudotis visais oficialiais dokumentais, kurių peržiūros nedraudžia įstatymas. Bet aš negaliu jums leisti apsilankyti

planetoje.

- Nieko nesuprantu, - atsiimdama dokumentą, pratarė Rikardas. - Koltrio nėra strategiškai svarbių planetų sąrašuose. Kodėl gi aš negaliu pakliūti jo paviršium?

- Aš neturiu teisės atsakyti jums į šį klausimą. Jau vien tas faktas, kad jūs nežinote, kodėl negalite pakliūti į Koltrį, liudija, kad ten jums nėra ką veikti. Jei norite pakliūti paviršium, turite gauti leidimą.

- Gerai. Bet manau, jog galiu apskrieti aplinkui planetą? Ar tam taip pat reikia gauti atitinkamą leidimą?

- Atsakymas analogiškas - jeigu jūs šito nežinote, aš neturiu teisės jums sakyti. Apgailestauju.

- Misteri Solvėjau, visa tai atrodo absoliučiai beprasmiška. Juk aš žinau, kad čionai atskrenda daugybė žmonių...

- Ne daugybė - viso labo keli šimtai per metus.

- Maždaug tūkstantis - anot jūsų pačių įrašų. Ir, kiek man pavyko sužinoti, didžioji jų dalis leidžiasi paviršium.

- Tai liudija, kad jie turi atitinkamus leidimus.

- Oficialioje jūsų dokumentacijoje neaptikau

jokios užuominos apie kokius nors specialius leidimus.

- Jūs ir neturėjote jos aptikti. Kas gi saugo paslaptį, specialiai atkreipdamas dėmesį į jos egzistavimo faktą?

Rikardas pradėjo nervintis. Pokalbis darėsi vis absurdiškesnis. Jis nusprendė pakeisti temą ir paklausė:

- Kiek žinau, pagrindinis Koltrio gyventojų užsiėmimas yra mineralų ir naudingųjų iškasenų gavyba?

- Visiškai teisingai.

- Bet iš jūsų ataskaitų man nelabai aišku, kurie gi būtent yra tie mineralai ir naudingosios iškasenos.

- Tai tiesa. Pasistenkite suprasti, Koltris yra gana toli nuo artimiausios planetinės Federacijos sistemos. Tai kelia tam tikrų pramoninio šnipinėjimo rūšių pavojų. Saugumo sumetimais mes tiesiog privalome gyventi uždara, apribotą gyvenimą. Ir tai viskas, ką aš galiu jums pasakyti.

- Jūs turite omeny, kad čia kasamos rūdos yra strategiškai svarbi žaliava?

- Jūs jau susipažinote su mūsų ataskaitomis, ar ne?

- Su kai kuriomis, - atsakė Rikardas. - Bet jei pasakyčiau, kad nė trupučio nesidomiu jūsiške kalnakasybos pramone?..

- Tai neturi jokios reikšmės. Apgailestauju. - Solvėjus pakilo. Audiencija baigta.

- Aš taip pat, - atsistodamas atsiliepė Rikardas.

- Jei turite dar kokių nors klausimų... - tiesdamas ranką, pratarė Solvėjus.

- Dėkoju, kol kas neturiu. - Ištiestą ranką Rikardas paspaudė tik iš mandagumo.

Jis apsigrėžė, išėjo iš kabineto ir, nužingsniauęs pro kitų administracinių įstaigų duris, pasuko link pagrindinės stoties dalies koridorių.

“Velniai rautų”, - mintyse bambėjo jis, iš apmaudo grieždamas dantimis ir jausdamas, kaip veidą užlieja įniršio raudonis. Rikardui jau buvo tekę susidurti su saugumo Tarnybos apribojimais, tad jis gerai žinojo, kokios rūšies informacija paprastai būna įslaptinama. Bet tai, su kuo jis susidūrė čia, atrodė tiesiog neįtikėtina.

Ūmai Rikardas suvokė, kad į jį žvalgosi nušėbę praeiviai, o kai kurie, vengdami susidūrimo, skubiai traukiasi į šalis. Jis sukaupė visą savo valią ir pasistengė susitvardyti.

Rikardas žingsniavo ilgais stoties koridoriais, stengdamasis visiškai susigrąžinti savitvardą ir atgauti prarastą sielos ramybę. Kai galiausiai jam tai pavyko, jis pajuto maudžiantį perštėjimą dešinėsios rankos delne - apie save vėl priminė randas, besidriekiantis tarp bevardžio piršto ir nykščio. Jis vargais negalais įveikė save ir prisivertė nepasikasyti.

Visiškai pasinėręs savo mintyse, Rikardas nepastebėjo pakeliui pasitaikančių žmonių, nors jis pats, beveik visa galva aukštesnis už aplinkinius, neabejotinai traukė jų dėmesį. Erzinantis delno maudimas stiprėjo - tai liudijo, kad, nepaisant išorinės ramybės, vidinė Rikardo būseną buvo dar toli gražu ne ideali. Būtent tokiais atvejais randas ir primindavo apie savo egzistavimą. Galiausiai Rikardas pasidavė ir atsargiai perbraukė jį kairės rankos nykščiu.

Jis nemėgo to daryti, nes paprastai bet koks prisilietimas prie rando tokiomis aplinkybėmis sukeldavo nemalonų šalutinį efektą: prieš akis akimirksniu sumirguliudavo koncentriški apskritimai.

Šitaip niekad nenutikdavo, jei Rikardas bū-

davo ramus - kad ir kokį darbą dirbdavo rankomis. Randą imdavo perštėti tik dvasinės įtampos minutėmis ir tik tada prisilietimas prie jo sukeldavo koncentriškų apskritimų reginį. Jie, tie apskritimai, atsirasdavo regėjimo lauko viduryje ir nebūdavo labai ryškūs. Jei Rikardas mėgindavo sukonzentruoti į juos savo dėmesį, jie išnykdavo.

Bet šįkart iliuzija buvo tokia ryški, kad Rikardas netruko suprasti - visiškai susitvardyti bus nelengva. Juolab kad šiandieninį jo susijaudinimą sukėlė ta pati priežastis, kuri kadaise padėjo atsirasti ir pačiam randui. Rikardas atskrido į Koltrį ieškoti tėvo; tėvas gi buvo mažos jo dešiniojo delno operacijos iniciatoriumi.

Prieš daugelį metų, Pelgreine, kai Rikardui buvo viso labo tik dešimt, tėvas nuvežė jį į kliniką ir sumokėjo nemažus pinigus tiek už pačią operaciją, tiek ir už joje dalyvavusių chirurgų tylėjimą. Į dešinįjį Rikardo delną buvo implantuotas nežinia kaip jo tėvo rankose atsidūręs mažytis įrenginys. Manyta, kad jis turės padėti Rikardui tapti nepralenkiamu šauliu. Šaunamieji ginklai buvo vienintelė jo tėvo aistra. Aistra, gimusi kur kas anksčiau, nei tėvas apsigyveno Pelgreine.

Išilgai rankos besidriekiantys dirbtiniai ner-

vai jungė Rikardo delne slypintį įtaisą su jo smegenų regėjimo centru, iššaukdami koncentriškų apskritimų pasirodymą....